

kunne gjennemføre det, ſom den finder uforſvarligt ikke bliver gjennemført. Hermed ſtal jeg erklære, at jeg ſtemmer imod det foreliggende Forſlag til en Adreſſe.

Grifftrup: For vi ſlutte, onſker jeg at fremføre et Par Bemærkninger til, hvad der allerede er ſagt. Den ærede 4de Landsſtingſmand for 1ſte Kredſ (Magen) udtalte meget beſtemt, at den Adreſſe, der er vedtaget af det andet Thing, lider meget væſentlig af Mangel paa rigtig Forſtaaelse af den foreliggende Situation. Han paafod, at det her foreliggende Forſlag til en Adreſſe ſkulde raade Bod paa en enſidig Fremſættelse og Opfattelse af Situationen, og at Landſtingets Opfattelse var den rette. Jeg tillader mig at have en noget anden Mening. Der er allerede af to af mine ærede Meningsſteller gjort opmærksom paa en hel Del Punkter i den foreliggende Adreſſe, ſom de have draget frem og behøit, og hvoraf det fremgaar, at den Fremſtilling, ſom er givet i Landſtingets Adreſſe, langt fra er den rigtige. Jeg ſtal tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger hertil. Jeg tiltræder, hvad der blev ſagt af den ærede ſidſte Taler angaaende det første Punktum i Adreſſen, at det abſolut maa være Regjeringens Pligt at ſtaffe de Forhold til Stede, ſom ere nødvendige for, at Udbyttet kan komme til at ſtaa i Forhold til den Tid, der bruges. Det er hverken Landſtinget eller Folkethinget, hvem denne Pligt paaaviler, men den maa paaahvile den Faktor i Lovgivningsmagten, ſom kommer med Forlangender om Bevillinger. Det er den, der har den Rolle at mægle mellem Thingene for at faae et Udbytte. At Lovgivningsarbejdet væſentlig er ſtandſet, fordi Folkethinget vægrede ſig ved at behandle de ſ allerſte Lov, det har ogſaa det ærede Medlem her til Venſtre (Clausager) berørt; men naar denne Paafand ſtaar her i Forſlaget til Adreſſen, ſaa burde de ærede Forſlagsſtillere ikke have overſet, at Viſnepolitiken, ſom jo egentlig er det rette Navn, har den høie Regjering og dette høie Thing fuldt ud tiltraadt. Jeg behøver i ſaa Henseende kun at nævne de Monradſke Lov. Der bliver anket over, at Samlingerne trækkes i Langdrag, at de ikke forforktes, ſkjøndt der ingen Ting udrettes; men de Herrer maa dog huſke paa, at den Lov, ſom er den vigtigſte af dem alle, nemlig Finantsloven, ſtal ſelvfølgelig have lige lang Tid, enten der udrettes Noget for de andre Tings Vedkommende eller ikke. Finantsudvalgets Ordfører har lige ſtort Arbejde, enten de øvrige Lovforſlag blive behandlede eller ikke, ſaa det kan ikke influere

paa Tiden, men ſom Folge deraf. Dette Thing har imidlertid fundet det uforſvarligt at yde ſin Medvirkning til Tidens Udſtrækning. Udtalelſerne her om den midlertidige Finantslov ere nu blevne vidtløftig berørt af min ærede Nabo her til Venſtre (Clausager), og jeg ſtal derfor kun ſige, at en ſaadan Overhøiſhed, ſom dette Thing tiltrov ſig ved paa Forhaand at ſige: Vi vedtage ingen midlertidige Finantslove, det andet Thing maa abſolut høre ſig derfor, kunde mulig have været affattet i en Form, ſom maaffe kunde have efterladt et nok ſaa godt Indtryk paa vore ærede Kolleger i det andet Thing. Den førgelige Slutning have vi jo ſet, idet dette Thing fornøhlig har aftaſtet den første Bro og derved aabnet Reien ud til de meget farlige Tilſtande, der ſtilles os for Die. Det fan dog ikke nægtes, at hvis vi havde havt mere Tid til vor Raadighed, hvad vi vilde have havt ved Vedtagelſen af den midlertidige Finantslov, kunde der have været større Udfigt til at faae en regelret Finantslov, end der nu er Udfigt til, hvad ogſaa er ſagt ſelv af Medlemmer af dette Thing baade offentlig og privat. Det ærede 4de Medlem for 1ſte Kredſ (Magen) ſaa vel ſom den ærede Ordfører (Bloug) have forſøgt at bortforklare den rette Grund til den Midlertidiges Forkaſtelse, den nemlig, at dette Thing helſt onſkede at lægge et Pres paa den Finantslovforhandling, ſom nu ſtaar for. Det kan jo dog ikke nægtes, ſom jeg ſagde før, at der havde været bedre Udfigt til at faae den regelrette Finantslov vedtagen naar vi havde vedtaget den Midlertidige, idet vi da ikke vilde have ſavnnet et af de Midler, ſom vor Forfatning anvifer. Det er jo klart, at Skylden derfor maa abſolut hvile paa den høie Regjering. Det var jo allerede i Anmærkningerne til den midlertidige Finantslov antydet, at Loven rimeligviſ vilde komme til at gjennemløbe alle Stadier, alſaa ogſaa Fællesudvalg; men deſuagtet fandt den høiærede Finantsminister ingen Anledning til at anbefale et ſaadant. Han opgav Øvret paa Halvveien, og det høie Thing gjorde ligefaa. Naar der for at godtgjøre dette Things Beredvillighed til at forhandle henviſes til Finantslovenes hele Forhiſtorie, tror jeg, at man maa gaa langt tilbage i Fortiden. Det har jo ikke været ſaaledes i de ſidſte Aaringer. Det er ganſke viſt ſaa, at en hel Del Paafand ere blevne reifte, men uden at man den Gang har troet, at Tiden endnu var kommen til at foretage Noget. Det har man vedtjendt ſig ſaa vel i Høires Preſſe ſom i Udtalelſer baade offentlig og privat. Naar Adreſſen ſiger, at Landſtinget viſer Anſvaret fra ſig, for ſaa